

ความหมายของภาพยนตร์

ภาพยนตร์หรือที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า Motion Picture หรือ Cinema หรือ Cine หรือ Film หรือชื่ออเมริกันเรียกว่า Movie หมายความว่า ภาพยนตร์ที่เรียงติดต่อกันเป็นฟิล์มยาว ๆ อันเกิดจากการฉายด้วยกล้องถ่ายภาพยนตร์ (Movie Camera) เมื่อฉายด้วยเครื่องฉายภาพยนตร์ (Movie Projector) ไปที่จอขาว (Screen) เราจะมองเห็นภาพที่ปรากฏบนจอ เคลื่อนไหวติดต่อกันได้เหมือนกับที่เราเห็นของจริงตามธรรมชาติ

ภาพยนตร์คืออะไร^๒

ภาพยนตร์ คือภาพนิ่งเป็นชุดซึ่งบันทึกเอาอริบาทต่าง ๆ ของการเคลื่อนไหวมาเป็นภาพต่อเนื่องกันด้วยความเร็ว แล้วนำมาฉายด้วยความเร็วเช่นกัน การที่เราเห็นภาพยนตร์เคลื่อนไหวติดกันเพราะธรรมชาติของมนุษย์ซึ่ง Ptolemy ทำการค้นคว้าแล้วสรุปไว้ว่า ภาพของสิ่งต่าง ๆ ที่ผ่านสายตาไปแล้วจะยังคงค้างอยู่บนเรตินาประมาณ $\frac{1}{16}$ วินาที ดังนั้นถ้าหากสามารถนำรูปภาพที่มีอริบาทต่าง ๆ กันเข้าสู่สายตาได้ในจังหวะสม่ำเสมอในอัตรา ๑๖ ภาพต่อวินาทีแล้ว ภาพนั้นจะเห็นเป็นการเคลื่อนไหวได้ จากหลักอันนี้เองมีอิทธิพลต่อกลไกต่าง ๆ ในการสร้างเครื่องฉายภาพยนตร์ โดยจะต้องสร้างส่วนที่ทำให้อิมเมจเคลื่อนที่ผ่านเลนส์ฉายเป็น ๒ แบบ คือ

๑. เคลื่อนไปตามปกติ โดยการกระทำของขั้วเฟืองหนามเตย
๒. เคลื่อนในจังหวะกระตุกตอนที่มีฟิล์มจะเข้าประตูฟิล์ม (Film Gate) โดยการกระทำของกัท (Claw)

อัตราเร็วในการเคลื่อนที่ของฟิล์มมีอยู่ ๒ อัตรา คือถ้าเป็นภาพยนตร์เง็มจะเคลื่อนไหวใน

๒ สตีเฟ่น ปัทมะทิน, "วิชาถ่ายทำภาพยนตร์", สำนักพิมพ์ร่วม
สาส์น ๒๕๐๖, หน้า ๑

^๒ Kinder, Jame S., Audio - Visual Materials and Techniques,

American Book Company, New York 1959.

อัตราเร็ว ๑๖ ภาพต่อวินาที ถ้าเป็นภาพยนตร์เสียงจะเคลื่อนไปในอัตราเร็ว ๒๔ ภาพต่อวินาที ทั้งนี้จะ
 เห็นได้ว่าอัตราการเคลื่อนที่ของฟิล์มเป็นไปอย่างรวดเร็วมากกว่าการเห็นภาพเคลื่อนไหว จึงทำให้เราเห็น
 ภาพสั่นไหว เคลื่อนไหว เป็นปกติ

ประเภทของภาพยนตร์^๑

เราอาจใช้หลักเกณฑ์ในการแบ่งประเภทของภาพยนตร์ได้หลายอย่างด้วยกัน เช่น แบ่งตาม
 ขนาด ตามสี ตามเสียง ตามมิลิ ตามวัตถุประสงค์ประสงค์ใช้และอื่น ๆ เป็นต้น

ก. ขนาด คือขนาดของเนื้อฟิล์มเราวัดตามความกว้างของฟิล์มนั้น จากริมฟิล์มข้างหนึ่ง
 ไปถึงอีกข้างหนึ่งเป็นมิลลิเมตร (มม.) ตามวิชาการภาพยนตร์เขาจัดแบ่งเป็น ๒ ประเภทคือ ขนาด
 มาตรฐาน (Standard Film) คือขนาด ๓๕ มม. (และที่กว้างกว่านี้) กับขนาดต่ำกว่ามาตรฐาน
 (Substandard Film, Narrow Gauge Film) คือขนาด ๑๖ มม. ๘.๘ มม. และ ๔ มม.
 แต่เราอาจแบ่งประเภทตามขนาดความกว้างของฟิล์มภาพยนตร์ที่เราได้เคยใช้ได้ดังนี้

๑. ขนาด ๗๐ มม. เป็นภาพยนตร์ชนิดเทคนิครามา - ๗๐ (Technirama - 70) ต้อง
 ใช้เครื่องฉายใหญ่มาก ใช้เป็นภาพยนตร์ให้ความบันเทิงแก่ชุมชน มีความโรงภาพยนตร์ชั้นหนึ่ง

๒. ขนาด ๓๕ มม. เป็นภาพยนตร์ขนาดมาตรฐาน ส่วนมากเป็นภาพยนตร์บันเทิง
 (Entertainment film) ภาพยนตร์ขนาดนี้มีหลายชนิด เช่น เทคนิครามา (ธรรมดา) ทอลด์
 เอโอ, ซีเนมาสโกป, วิสตาวิชั่น, โทโอสโกป ชนิดจอกว้างและชนิดธรรมดา เป็นต้น

๓. ขนาด ๑๖ มม. เป็นภาพยนตร์ขนาดต่ำกว่ามาตรฐาน ส่วนมากใช้โดยการโทรทัศน์ การ
 ศึกษาและโฆษณา แต่ในประเทศเราใช้ให้ความบันเทิงด้วย เพราะค่าใช้จ่ายถูก ง่ายได้ทั่วไป

๔. ขนาด ๘ มม. เป็นภาพยนตร์ที่ถ่ายทำขึ้นและฉายเล่นในครอบครัวเป็นส่วนใหญ่ ส่วนมาก
 เป็นภาพยนตร์เสียง แต่อาจทำเป็นภาพยนตร์เสียงได้กัวยวิธีเดียวกัน หรือโดยใช้เทคนิคที่เสียงประกอบ
 เพิ่มขึ้น เวลาใช้หลายบริษัทได้ผลิตเครื่องฉายภาพยนตร์ ๘ มม. มีเสียงออกจำหน่าย ภาพยนตร์ขนาดนี้
 กำลังจะนำมาใช้ในวงการโทรทัศน์การศึกษา และการค้าเคียงคู่กับขนาด ๑๖ มม.

^๑ สันติ ปัทมะทิน, "ประเภทของภาพยนตร์",

ตำราถ่ายภาพยนตร์, สำนักพิมพ์

ข. สี อาจแบ่งออกได้เป็น ๒ ประเภท คือ ภาพยนตร์ดำขาว (Black and white film) และภาพยนตร์สี (color film) ซึ่งอาจเป็นสีซ้อน (Toning) และสีธรรมชาติ (Natural Color)

ค. เสียง อาจแบ่งได้เป็น

- ๑. ภาพยนตร์เงียบ (Silent film)
- ๒. ภาพยนตร์เสียง (Sound film)

ง. มิตติ อาจแบ่งออกได้เป็น ๒ ประเภท คือ ภาพยนตร์ ๒ มิตติ อย่างที่เราเคยเป็นประจำทุกวันนี้ กับภาพยนตร์ ๓ มิตติ ซึ่งกล้องใช้เลนส์สามตัว สามารถมองเห็นภาพสามมิติได้อย่างเด่นชัด (จนเกินความจริง)

จ. วัตถุประสงค์ที่ใช้ อาจแบ่งตามประเภทใหญ่ ๆ ได้ ๔ ประเภท คือ

- ๑. ภาพยนตร์บันเทิง (Entertainment Film) คือภาพยนตร์ที่ประสงค์จะบันเทิงใจให้ความบันเทิงแก่ผู้ชม

ในประเภทภาพยนตร์บันเทิงนี้ เราอาจแบ่งย่อยออกเป็นภาพยนตร์ชีวิต ภาพยนตร์ตลก ภาพยนตร์ลึกลับ ภาพยนตร์เพลง ฯลฯ ออกไปได้อีกหลายประเภท ส่วนมากเป็นภาพยนตร์ขนาด ๓๕ มม. มีเสียง และใช้ฟิล์มที่สำหรับฉายออกมาเป็นขนาด ๑๖ มม. ก็มี สำหรับให้เข้าฉายกลางแปลง และฉายทางวิทยุโทรทัศน์ ดังที่คุ้นเคยกันอยู่ในประเทศเราเป็นอย่างมาก ในขณะนี้ ส่วนที่สร้างขึ้นมาเป็นภาพยนตร์บันเทิงขนาด ๑๖ มม. โดยตรง ก็มีเฉพาะในประเทศเรากำลังกล่าวมาแล้ว ส่วนมากเป็นภาพยนตร์เงียบใช้พากย์ประกอบในเวลาฉาย วิชานี้ดูเหมือนจะมีใจกันอยู่เฉพาะในประเทศเราประเทศเคียวเวินเดียวกัน ภาพยนตร์บันเทิงดังกล่าวนี้นั้นส่วนมากมีชมขยารกันเวลาฉายราว ๑ ชั่วโมงครึ่ง ถึง ๓ ชั่วโมง ภาพยนตร์เรื่องโดยไม่มีลึกลับเป็นตอน ๆ นี้เรียกว่า Feature Film แต่ภาพยนตร์ของไทยเรานั้นส่วนมากมักจะกินเวลาฉายนานกว่า ๒ ชั่วโมง สำหรับภาพยนตร์บันเทิงที่สร้างขึ้นจากเรื่องในหนังสือวรรณคดี เช่น David Copperfield แล้วก็ลึกลับที่อาจแสดงแก่จิตใจของเยาวชนออกเสีย เช่นตอนที่เกี่ยวกับมารมขเป็นต้น คงเหลือเฉพาะตอนที่เห็นประโยชน์แก่การศึกษาจริง ๆ ให้เหลือเวลาฉายเพียง ๕๐ นาที ถึง ๑ ชั่วโมง สำหรับใช้ประกอบการสอนวิชาวรรณคดี ฟิล์มประเภทนี้เรียกว่า

๒. ภาพยนตร์การศึกษา (Educational Film) สำหรับใช้ประกอบการสอนในห้องเรียน ในโรงงาน และให้ความรู้ทั่วไปแก่ประชาชน หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นภาพยนตร์ทัศนศึกษา ภาพยนตร์ประเภทนี้เป็นภาพยนตร์ขนาด ๑๖ มม. ล้วน และมีเสียงในฟิล์ม (เวลาใช้มีรีพัตต่าง ๆ กำลังปรับปรุงใช้ฟิล์ม ๘ มม. ล้วน) มีความยาวราว ๓๐๐ ฟุตถึง ๑,๐๐๐ ฟุต ใช้เวลาฉายราว ๑๐ นาทีขึ้นไป ถ้าประเภทใช้ประกอบการสอนวิชาเฉพาะต่าง ๆ ภายในห้องเรียน เรียกว่า Instructional Film หรือ Classroom Film ถ้าใช้สำหรับฝึกอบรมคน เช่น ทหาร ข่าง พนักงานขายของ ให้รู้จักใช้เครื่องมืออย่างอบ่าง หรือทำงานบางอย่าง เรียกว่า Training Film ถ้าใช้สำหรับให้ความรู้ทางเทคนิคโดยเฉพาะเรียกว่า Technical Film ถ้าใช้สำหรับให้ความรู้ทั่วไปแก่ประชาชนเรียกว่า Educational Film

๓. ภาพยนตร์สารคดี (Documentary Film) เป็นภาพยนตร์ที่บันทึกเหตุการณ์ และสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจริง ๆ เสนอเรื่องที่เป็นจริงล้วน ๆ ไม่มีการแสดงเป็นละคร (Theatrical) หนักอึ้งเลย เป็นภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นเพื่อให้ความสว่างแก่สาธารณชน ทั้งในแง่ข่าวสารและความรู้ทั่วไป ส่วนมากเป็นภาพยนตร์ขนาด ๑๖ มม. สำหรับฉายทางวิทยุโทรทัศน์และนอกโรงภาพยนตร์ ส่วนที่ฉายในโรงภาพยนตร์ซึ่งมีอยู่บ้างแต่ไม่มากนักเป็นภาพยนตร์ขนาด ๓๕ มม. สำหรับความยาวไม่จำกัดแน่นอน ที่ออกฉายทางวิทยุโทรทัศน์มีความยาวราว ๒๐ - ๓๐ นาที

๔. ภาพยนตร์ข่าว (Newsreel) เป็นภาพยนตร์ที่เสนอข่าว เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและมีค่าทางข่าวที่ประชาชนสนใจ (Newsworthy) และนำออกฉายให้ประชาชนชมในระยะเวลาใกล้เคียงกับที่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น ทว่าวงเกี่ยวกับการเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์รายวัน (ไม่เหมือนกับภาพยนตร์สารคดีตรงที่ระยะเวลาที่นำมาฉาย ภาพยนตร์สารคดีไม่จำกัดเวลาเหมือนภาพยนตร์ข่าว) ภาพยนตร์แต่ละม้วนโดยทั่วไปประกอบด้วยข่าวหลายข่าวเป็นข่าวสั้น ๆ (ภาพยนตร์สารคดีอาจประกอบด้วยเหตุการณ์ที่เป็นข่าวเก่าบ้าง แต่ไม่ใช่ข่าวสั้น ๆ) ภาพยนตร์ข่าวที่ฉายตามโรงภาพยนตร์เป็นขนาด ๓๕ มม. แต่ที่ฉายทางวิทยุโทรทัศน์ส่วนมากเป็นขนาด ๑๖ มม. (๓๕ มม. ก็ฉายได้ก็ด้วย) ม้วนหนึ่งมีความยาวไม่จำกัด สุดแต่จำนวนข่าวที่จะเสนอ แต่มักจะไม่ยาวเกินกว่า ๓๐ นาที

๕. ภาพยนตร์โฆษณาสินค้า (Advertising Film, Commercial Film) เป็นภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นมาเพื่อโฆษณาชักจูงคนให้ซื้อสินค้า หรือสนับสนุนธุรกิจการค้าของเจ้าของภาพยนตร์ ถ้าโฆษณาสินค้าโดยตรงเรียกว่า Advertising Film แต่ถ้าโฆษณาโดยปริยาย เช่น แสดงกิจการทำนอง Publicity หรือประชาสัมพันธ์ (Public Relations) เพื่อหวังผลให้คนนิยมใน

ผลิตภัณฑ์และธุรกิจของเจ้าของภาพยนตร์ เรียกว่าภาพยนตร์การค้า (Commercial Film) ที่ฉายตามโรงภาพยนตร์เป็นขนาด ๓๕ มม. ส่วนที่ฉายทางโทรทัศน์และฉายกลางแจ้งเป็นภาพยนตร์ขนาด ๑๖ มม. ความยาวไม่แน่นอน ถ้าโฆษณาสินค้าโดยตรงใช้เวลาฉายสั้นมาก เพราะต้องเสียค่าโฆษณาแพงมาก แต่ถ้าเป็นภาพยนตร์การค้าใช้เวลาฉายราว ๑๐ นาทีขึ้นไป แต่ไม่ถึง ๑ ชั่วโมง

เท่าที่แบ่งมาแล้ว เป็นการแบ่งตามวัตถุประสงค์ของภาพยนตร์ที่สร้างขึ้น แต่ถ้าเราจะแบ่งโดยถือเอาการแสดงเป็นเกณฑ์ก็อาจแบ่งได้เป็น ๒ ประเภทใหญ่ ๆ ก็คือประเภทที่มีการแสดงเป็นละครหรือแบบละครล้วน ๆ เรียกว่า Theatrical Film กับประเภทที่ไม่มีการแสดงเป็นละคร เรียกว่า Non - theatrical Film

นอกจากนี้ยังมีผู้คิดจะทำภาพยนตร์ให้ชุมชนสามารถได้กลิ่นจากสิ่งต่าง ๆ ที่ปรากฏในภาพยนตร์ได้อีกด้วย ซึ่งถ้าสำเร็จแล้วเราก็อาจจะแบ่งภาพยนตร์ออกได้เป็นอีก ๒ ประเภท คือ ภาพยนตร์ไม่กลิ่นกับภาพยนตร์มีกลิ่น

ประโยชน์ของภาพยนตร์

ภาพยนตร์ให้ประโยชน์แก่มนุษย์อย่างไรบ้าง ถ้าเราได้พิจารณาจากวัตถุประสงค์ที่ใช้โดยละเอียดพอสมควรแล้ว ก็จะได้ทราบประโยชน์ของภาพยนตร์เกือบทั้งหมด แต่เพื่อจะได้ทราบโดยละเอียดด้วยบ้างฉันใคร่จะเสนอข้อแฉกแฉกของ มร. เบซิล ไรท์ (Basil Wright) นักสร้างภาพยนตร์สารคดีชาวอังกฤษ ผู้มีชื่อเสียงเด่นที่สุดของโลก เคยเข้ามาถ่ายทำภาพยนตร์สารคดีเรื่อง World with-out End ในประเทศไทย ให้แก่องค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (Unesco) โดยมีผู้เขียนร่วมในการถ่ายทำภาพยนตร์เรื่องนี้ด้วย ซึ่งได้เขียนไว้ในหนังสือของเขาชื่อ The Use of The Film หน้า ๑๐ - ๑๑ ไว้ ณ ที่นี้ ดังนี้

มนุษย์สามารถจะนำภาพยนตร์ให้เป็นประโยชน์ได้ (ในแง่ของผู้ใช้ ไม่ใช่ในแง่ของผู้สร้าง) ดังต่อไปนี้

๑. เพื่อได้รับความเพลิดเพลิน หรือความบันเทิงใจเป็นเวลานานชั่วโง่ จากความลึกลับ คำเงี้ยวหรืออินทนาการจากความสนุกสนาน และจากความพึงพอใจในธรรมชาติภาพยนตร์

๒. เพื่อได้รับความพึงพอใจทางสุนทรียภาพ อันเกิดจากได้ชมความงามทั้งหลายที่ปรากฏในภาพยนตร์ ตัวอย่างที่ได้อบรมศิลปะทัศนศิลป์ ๗

๓. เพื่อหวังที่จะได้รับเงินจำนวนมากจากการนำภาพยนตร์ไปฉายให้ผู้อยู่อพยพ

๔. เพื่อหวังผลทางโฆษณาชวนเชื่อ ที่เกี่ยวกับถาวร เมืองและทางอื่น ๆ

๕. เพื่อโฆษณาสินค้าของตน

๖. เพื่อสนับสนุนและรักษานิตยสารทางประวัติศาสตร์เอาไว้ให้คนรุ่นหลังทราบ

๗. เพื่อบริการข่าวสารสำหรับสาธารณชนที่มีผลต่อสังคมหรือส่วนของสังคม

๘. เพื่อสอนคนให้รู้จักใช้เครื่องจักรกล เครื่องมือ และอาวุธ ตลอดจนทำเนิงานใหญ่ให้สำเร็จลุล่วงไปตามโครงการและบุทวิธีที่กำหนดไว้

๙. เพื่อสอนเด็กในท้องเรือน และสอนนักศึกษาในท้องบรรมยาบ ในฐานะเครื่องประกอบการสอนอย่างหนึ่ง

๑๐. เพื่อเสนอแผนการศึกษาที่มีชีวิตชีวาให้แก่เด็กและนักศึกษา โดยเชื่อมโยงการสอนของโรงเรียนให้ผสมผสานกลมกลืนกับชีวิตจริงของโลกภายนอกท้องเรือน ในฐานะการฝึกหัดเป็นการกระเตรียมเพื่อชีวิต

๑๑. เพื่อให้การศึกษาคือให้ความสว่างแก่ผู้โหดโหดในแง่ความสนใจทั่วไป เช่น สาธารณกิจและความสปีใจของท้องถิ่นและสังคม

๑๒. เพื่อช่วยเหลือนักวิทยาศาสตร์ และช่างเทคนิคให้ได้ทราบเรื่องราวแห่งการค้นพบใหม่ ๆ ตลอดจนพัฒนาการทางเทคนิค

๑๓. เพื่อให้การสอน ข่าวสารและการศึกษาแก่คนไม่รู้อะไร

๑๔. โฝยระการสุกต่ายรวมกันที่ใดกล่าวมาแล้วทุกข้อ เพื่อช่วยประชากรทั่วโลกเข้าใจซึ่งกันและกัน และเข้าใจในปัญหาของตนและกัน เพื่อที่จะนำประชากรแต่ละชาติมารวมในเ้าโลกซึกกัน โลกจะได้มีสันติสุข

การวิจัยต้นที่เกี่ยวกับ

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๒ นางลักษณ์ ประเสริฐธรรม เขียนวิทยานิพนธ์เรื่องการศึกษาการใช้เวลาว่างของนักเรียนมัธยมปีที่ ๔, ๕ และ ๖ โรงเรียนที่ทำการทดสอบมี ๙ โรงเรียน ในจังหวัด

นางลักษณ์ ประเสริฐธรรม, การศึกษาการใช้เวลาว่างของนักเรียนมัธยมปีที่ ๔, ๕ และ ๖ วิทยานิพนธ์, คณะครุศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๐๒

พระนครและธนบุรี ได้ออกแบบสอบถามแก่นักเรียนทั้งชายและหญิง จำนวน ๕๐๐ คน การวิจัยนี้ทำให้ทราบผลว่า นักเรียนชายและหญิงใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์และฟังเพลงมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้เวลาว่างในการแสวงหาความรู้ และอ่านหนังสือ เป็นที่น่าสนใจว่านักเรียนหญิงรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์มากกว่านักเรียนชาย ลำดับความนิยมในการใช้เวลาว่างด้านต่าง ๆ ของนักเรียนชายและหญิงมากหรือน้อยคล้ายคลึงกัน ทั้งนักเรียนชายและหญิงทุกชั้นทุกวัยนิยมใช้เวลาว่างในกิจกรรม คืออ่านหนังสือ และแสวงหาความรู้ รู้จักใช้เวลาว่างเพื่อหารายได้ เป็นที่น่าสังเกตอีกอย่างหนึ่งคือ นักเรียนชายใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์มากกว่านักเรียนหญิง

ต่อมาปี พ.ศ. ๒๕๐๓ นางสาว กฤษณา สยามเนตร^๖ ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "อิทธิพลของภาพยนตร์ที่มีต่อเด็กวัยรุ่น" เสนอต่อคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความมุ่งหมายในการวิจัย เพื่อสำรวจอิทธิพลของภาพยนตร์ที่มีต่อเด็กวัยรุ่น ความสนใจในการดูภาพยนตร์ประเภทต่าง ๆ การไปดูภาพยนตร์ของเด็กวัยรุ่น ระยะเวลาที่มอง การเอาใจใส่ของผู้ปกครอง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ผลดีผลเสียของการดูภาพยนตร์มากขึ้นไป ทั้งทัศนคติของเด็กที่มีต่อภาพยนตร์ เมื่อเปรียบเทียบกับการพักผ่อนหย่อนใจตลอดจนการใช้จ่ายเงินเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ

วิธีการที่ศึกษาครั้งนี้ การวิจัยนี้ทำการวิจัยจากโรงเรียนชาย ๓ โรงเรียน หญิง ๑ โรงเรียนนั้น จำนวนประชากรที่ใช้ทั้งสิ้น ๕๕๔ คน นักเรียนชาย ๔๖๐ คน นักเรียนหญิง ๒๔๔ คน โดยใช้แบบสอบถามที่ได้ทำการ Pre - test แก่ใจวัยมัธยม แจกแบบสอบถามไปถามโรงเรียนที่กำหนดไว้เปอร์เซ็นต์ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัย

๑. ประเภทของภาพยนตร์ที่เด็กวัยรุ่นชอบชมมากที่สุด คือภาพยนตร์สืบสวน ผจญภัย เด็กวัยรุ่นหญิงชอบชมมากที่สุดคือภาพยนตร์ชีวิต รัก และภาพยนตร์เพลง
๒. ความถี่ในการดูภาพยนตร์ เด็กวัยรุ่นชายชอบดูเดือนละครั้งมากที่สุด
๓. แหล่งผลัดภาพยนตร์ที่ชมมากที่สุดคือภาพยนตร์ต่างประเทศ ภาพยนตร์อเมริกา
๔. เด็กวัยรุ่นทั้งชายและหญิงชอบไปดูในวันเสาร์ อาทิตย์

^๖ กฤษณา สยามเนตร, อิทธิพลของภาพยนตร์ที่มีต่อเด็กวัยรุ่น, วิทยานิพนธ์, คณะครุศาสตร์

- ๕. เด็กสาบอบไปถ่ายภาพบัตรกับเพื่อนเพศเดียวกัน และเด็กคนอื่น ๆ
- ๖. ผู้ปกครองเข้าใจใส่ใจในการถ่ายภาพบัตรของเด็กวัยรุ่นทั้ง ๒ เพศ เป็นอย่างดี
- ๗. อุปสรรคในการถ่ายภาพบัตรของเด็กก็คือ ผู้ปกครองไม่อนุญาต
- ๘. อิทธิพลของภาพยนตร์ เด็กวัยรุ่นเลียนแบบการแต่งกายมาหลายชุด
- ๙. เหตุผลการเลียนแบบเพราะชอบ และแสดงความรัก
- ๑๐. ค่าใช้จ่ายในการถ่ายภาพบัตร เด็กวัยรุ่นได้มาจากโรงเรียน
- ๑๑. เด็กวัยรุ่นทั้ง ๒ เพศ เห็นว่าควรมีโรงเรียนสอนถ่ายภาพ

การถ่ายภาพบัตรใหม่คิดให้ควรมีโรงเรียนสอนถ่ายภาพบัตรที่สะอาด สะอาด ปลอดภัย เพื่ออนามัย เสียสุขภาพ และเห็นว่าการถ่ายภาพบัตรที่โรงเรียนสอนให้เด็กถ่ายภาพบัตรที่โรงเรียน และถ้าเด็กโรงเรียนมีเงิน นักเรียนอยากจะไปในการถ่ายภาพบัตรที่โรงเรียน

ขอเสนอแนะ การจัดการแนะนำโรงเรียนสอนถ่ายภาพบัตรที่โรงเรียน และผู้ปกครองให้คำแนะนำชี้แจง ทางโรงเรียนควรจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ที่ส่งเสริม และผู้สร้างภาพยนตร์ ควรร่วมมือในการรณรงค์จิตใจของเยาวชน มีโทรทัศน์เรื่องในความคิด

การสำรวจเรื่องอิทธิพลของภาพยนตร์และรายการวิทยุโทรทัศน์ต่อเยาวชนไทย โดยกองเผยแพร่การศึกษา ปี ๒๕๐๔ (กองเผยแพร่การศึกษา "อิทธิพลของภาพยนตร์และรายการวิทยุโทรทัศน์ต่อเยาวชนไทย" (กองเผยแพร่การศึกษา สำนักปลัดกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๐๔)

ความมุ่งหมาย เพื่อทำการวิจัยเกี่ยวกับการชมภาพยนตร์ และรายการวิทยุโทรทัศน์ของเยาวชนในระดับอายุต่างกัน

วิธีดำเนินการ คำเนิการรวบรวมข้อมูลโดยถกแบบสอบถาม ส่งไปยังบิดามารดา ผู้ปกครองของเยาวชนที่มีอายุในระดับต่าง ๆ กับ อาชีพของบิดามารดาของเยาวชนที่มีทั้งข้าราชการ ครู พ่อค้า ประชาชน อายุของเด็กลายสำรวจอายุตั้งแต่ ๒ - ๒๑ ปี รวม ๒,๕๖๕ คน

ผลการวิจัย ปรากฏว่า เด็กวัยต่าง ๆ ตั้งแต่ ๕ - ๒๑ ปี (ยกเว้น ๑๔ - ๑๗ ปี) ดูภาพยนตร์คิดเฉลี่ยถึงเดือนละ ๕ ครั้ง และเยาวชนตั้งแต่ ๕ ปี ลงไปดูรายการวิทยุโทรทัศน์อย่างน้อยเดือนละ ๑ ชม. เยาวชนอายุ ๑๐ - ๑๑ ปี ดูเดือนละ ๓ ชม.

ภาพยนตร์และรายการวิทยุโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเยาวชน โดยเฉพาะอายุ ๒ - ๑๓ ปี นิยมชมชอบและเอาอย่างคาราทีชนมีโอกาสดีก

การชมภาพยนตร์เด็กวัย ๒ - ๕ ปี ชมภาพยนตร์การ์ตูนมากที่สุด เด็กอายุ ๑๐ - ๑๓ ปี ชอบการ์ตูนและคลุก สำหรับรายการโทรทัศน์ เด็กชมรายการการ์ตูน รายการสำหรับเด็ก และ

^๑ กองเผยแพร่การศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ, อิทธิพลของภาพยนตร์และรายการวิทยุโทรทัศน์ต่อเยาวชนไทย, ๒๕๐๔

ภาพยนตร์เรื่องต่าง ๆ เด็กอายุ ๑๔ - ๑๗ ปี ไม่ชมภาพยนตร์ประเภทโคฟีเศซ เด็กอายุ ๑๔ - ๒๑ ปี ขอชมภาพยนตร์และรายการวิทยุโทรทัศน์ประเภทข่าวสารคดี -

ปีการศึกษา ๒๕๐๗ นายวิชา มงคลประสิทธิ์ ได้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "อิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีต่อการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕" ได้สรุปผลว่า สื่อมวลชนมีผลต่อการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังสือพิมพ์ รองลงมาได้แก่หนังสืออ่านเล่น หนังสือการ์ตูน วิทยุ โทรทัศน์ และภาพยนตร์ ซึ่งสื่อมวลชนเหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อการช่วยการ เรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ได้เช่นเดียวกัน นอกจากนี้จะทำให้ได้รับความรู้จากสื่อมวลชนสืบต่อกันเท่านั้น

ถ้ารับภาพยนตร์ทำการวิจัยไต่ถามการสรุปผลไว้ดังนี้คือ

ภาพยนตร์ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึงภาพยนตร์ที่ฉายตามโรงต่าง ๆ และภาพยนตร์ข่าวยานเหาะนั้น มีภาพยนตร์ทางโทรทัศน์จากการสัมภาษณ์ปรากฏว่าเด็กในระดับชั้น ป.๕ ยังเล็กน้อย และส่วนใหญ่ที่ภาพยนตร์ตามโรงก็ไม่ค่อยไปดูนอกจากจะดูภาพยนตร์ทางโทรทัศน์

๑. ประเภทนักเรียนทั้งสองเพศสนใจมีใกล้เคียงกัน แต่ประเภทของเรื่องที่นักเรียนชายสนใจมากที่สุดคือภาพยนตร์บู๊ โศดโผน ดิ้นเต้น มีร้อยละ ๓๓.๐๔ และเรื่องที่นักเรียนหญิงสนใจมากที่สุดคือภาพยนตร์สืบสวนมีร้อยละ ๒๒.๓๕ ส่วนเรื่องอื่น ๆ ที่นักเรียนทั้งสองประเภทสนใจต่างกันตามอันดับของความชอบ ซึ่งนักเรียนชายสนใจเรื่องอื่น ๆ เรียงจากมากไปหาน้อยได้แก่ ภาพยนตร์สืบสวน ภาพยนตร์ชีวิต ภาพยนตร์เกี่ยวกับชีวิตสัตว์ และพืชที่เป็นจริง ภาพยนตร์เกี่ยวกับชาตกรรมหรืออาชญากรรม ภาพยนตร์เพลง ภาพยนตร์ประเภทรัก อันดับสูงสุดท้ายคือ ภาพยนตร์ประเภทขบขัน ยกเรื่องที่นักเรียนหญิงสนใจเมื่อเรียงจากมากไปหาน้อยคือ ภาพยนตร์ชีวิต ภาพยนตร์ชีวิตสัตว์และพืชที่เป็นจริง ภาพยนตร์เพลง ภาพยนตร์บู๊โศดโผน ดิ้นเต้น ภาพยนตร์ประเภทขบขัน ภาพยนตร์ชาตกรรมหรืออาชญากรรม อันดับสุดท้ายคือ ภาพยนตร์ประเภทรัก

๒. ภาพยนตร์ที่ผลิตจากประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นที่นิยมมากของนักเรียนทั้งสองเพศ ซึ่งนักเรียนชายร้อยละ ๗๓.๓๖ และนักเรียนหญิงร้อยละ ๗๖.๖๔ ภาพยนตร์ที่นิยมอันดับสองได้แก่ภาพยนตร์

วิชา มงคลประสิทธิ์, อิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีต่อการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕, วิทยานิพนธ์, คณะครุศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๐๗

ไทย ทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิงก็นิยมคล้าย ๆ กัน แต่เป็นนักเรียนชายร้อยละ ๑๐.๕๔ และนักเรียนหญิงร้อยละ ๑๓.๑๗ ส่วนภาพยนตร์ที่ผลิตจากประเทศอื่น ๆ เช่น ญี่ปุ่น อินเดีย จีน ฝรั่งเศส อิตาลี ซึ่งทั้งสองเพศมีความนิยมอย่างมาก

๓. ความรู้วิทยาศาสตร์ที่นักเรียนได้รับจากการดูภาพยนตร์นั้น ปรากฏว่าความรู้ที่นักเรียนทั้งสองเพศได้รับมีจำนวนคำตอบใกล้เคียงกัน ต่างกันแต่กันคัมของวิชาความรู้ที่ได้รับเท่านั้น ความรู้ที่นักเรียนชายได้รับเมื่อเรียงจากมากไปน้อยได้ดังนี้ เครื่องยนต์กลไก ชีวะ เกษตร แพทย์ ไฟฟ้า ปรมาณู แสง เสียง และเคมี แต่ที่นักเรียนหญิงได้รับเรียงลำดับจากมากไปน้อยก็คือ แพทย์ เครื่องยนต์กลไก ไฟฟ้า ปรมาณู แสง เสียง ชีวะ เกษตร อันคัมสุดท้ายคือเคมี จึงแสดงว่านักเรียนแต่ละเพศมีความสนใจแตกต่างกัน ความรู้ที่ได้รับจึงแตกต่างกัน ภาพยนตร์ต่าง ๆ หลังจากดูมาแล้วบ่อย ๆ เมื่อนำมาเปรียบเทียบกันก็ไม่ค่อยใคร่หรือไม่ใคร่เลย ปรากฏว่ามิได้มีผลทำให้การ เรียนวิชาวิทยาศาสตร์เสียแก่ประการใด และยังมีส่วนช่วยการ เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ขึ้นบ้าง เล็กน้อย

๔. ความคิดเห็นจากการดูภาพยนตร์แล้วได้รับความรู้วิทยาศาสตร์จะมีช่วยช่วยคอบทเรียนวิทยาศาสตร์ นักเรียนทั้งสองเพศก็ให้ความคิดเห็นคล้าย ๆ กัน ซึ่งความคิดเช่นนี้มีส่วนให้กอบประโยชน์คอบทเรียนวิชาวิทยาศาสตร์คือ ช่วยส่งเสริมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ให้ดีขึ้น ทำให้รักที่จะค้นคว้าหนังสืออ่านวิทยาศาสตร์ให้กว้างขวางมากขึ้นกว่าเดิม ทำให้เห็นอุปกรณ์บางชนิดที่วิทยาศาสตร์ก็ขึ้นช่วยส่งเสริมไม่มีความรู้กว้างขวางขึ้น ทำให้มีความทะเยอทะยานอยาก เป็นนักวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียงอย่างดาราที่แสดง ทั้งนักคิดต่าง ๆ ที่ให้มีส่วนที่จะช่วยคอบทเรียนวิทยาศาสตร์มากขึ้นทั้งนั้น ซึ่งแสดงว่าความรู้วิทยาศาสตร์ที่ได้รับจากภาพยนตร์มีส่วนช่วยคอบทเรียนวิทยาศาสตร์

๕. การเอาใจใส่และการ สนับสนุนของผู้ปกครองในการดูภาพยนตร์ที่มีประโยชน์ต่อการเรียนวิทยาศาสตร์ของบุตรธิดาของตน ปรากฏว่าผู้ปกครองเอาใจใส่และแนะนำการดูภาพยนตร์แก่นักเรียนทั้งสองเพศดี โดยเฉพาะนักเรียนหญิงผู้ปกครองแนะนำให้ดูในเรื่องที่เห็นว่าเหมาะสม เป็นนักเรียนชายตอบมาสูงสุด ๕๔.๘๖ % และนักเรียนหญิง ๕๕.๑๕ % ส่วนผู้ปกครองที่มีใจเอาใจใส่เลยก็มีอยู่เป็นจำนวนมาก และพวกที่ผู้ปกครองเข้มงวดมากไม่ยอมปล่อยให้บุตรธิดาดูเลย ก็มีมากโดยเฉพาะนักเรียนหญิง

ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ นางสาวปัทมา กระจ่างจันทร์ ค.บ. ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับเรื่อง
"อิทธิพลของภาพยนตร์โทรทัศน์ต่อพฤติกรรมเด็กวัยรุ่น" เพื่อเป็นส่วนประกอบการศึกษาความเป็น
ปฏิกิริยาทางจิตวิทยาของนักศึกษาระดับมัธยมศึกษา จากโรงเรียนมัธยมศึกษา แผนกวิชาโสตทัศนศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๕

ได้สรุปผลของการวิจัยและขอเสนอแนะไว้ว่า

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อจะหาความสนใจและอิทธิพลของภาพยนตร์โทรทัศน์ต่อ
ความประพฤติ ทัศนคติ อารมณ์ และสังคมของเด็กวัยรุ่นชายหญิง โดยการหาข้อมูลจากการออกแบบ
สอบถามจากนักเรียนในโรงเรียนราษฎร์ โรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนสาธิต/ในชั้น ม.ศ. ๑ - ๕
เฉพาะในพระนครและธนบุรี และผู้ปกครองของนักเรียน เพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยหาร้อยละ
และใช้ค่า โค - สครอว์ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความสนใจและอิทธิพลของเพศชายและ
เพศหญิงของนักเรียนและผู้ปกครอง จากการวิเคราะห์ผลการวิจัยได้ผลดังนี้คือ

๑. ข้อเท็จจริงในการดูโทรทัศน์ของเด็กวัยรุ่นชายหญิง

๑.๑ ในการดูโทรทัศน์ของเด็กวัยรุ่นชายหญิง ผลปรากฏว่าเด็กวัยรุ่นหญิงชอบดูโทรทัศน์
มากที่สุด เมื่อมีเวลาว่าง และเห็นว่าการดูโทรทัศน์เป็นการพักผ่อนหย่อนใจดีกว่าการพักผ่อนอย่างอื่น
และเป็นการประหยัดเงินในการเที่ยวพักผ่อนได้มาก

๑.๒ เวลาที่เด็กวัยรุ่นชายและหญิงดูโทรทัศน์มากที่สุด คือเวลาว่าง ๑๕.๐๐ - ๒๐.๐๐
๒๐.๐๐ น. และใช้เวลาดูสัปดาห์ละ ๑๓ ชม. ๕๐.๘ นาที

๑.๓ การให้ค่าแนะนำการห้ามดูรายการและกำหนดเวลานั้นขึ้นอยู่กับวัยของเด็กวัยรุ่น
วัยรุ่นอายุน้อยได้รับห้ามและการกำหนดเวลามากกว่าผู้ที่อายุมาก แม้เรื่องคำแนะนำเด็กวัยรุ่นที่อายุ
มากกลับได้รับคำแนะนำมากกว่าเด็กที่อายุน้อย นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับการศึกษาของผู้ปกครอง ระดับสูง
ให้คำแนะนำมากกว่าผู้ปกครองที่จบระดับต่ำ

๒. ประเภทของภาพยนตร์ที่เด็กวัยรุ่นชอบนั้น ปรากฏว่า

๒.๑ เด็กวัยรุ่นชายแตกต่างกับ ชอบภาพยนตร์คล้ายคลึงกัน คือเด็กชายชอบภาพยนตร์

ปัทมา กระจ่างจันทร์, อิทธิพลของภาพยนตร์โทรทัศน์ต่อพฤติกรรมเด็กวัยรุ่น, วิทยานิพนธ์,
คณะมัธยมศึกษา, แผนกโสตทัศนศึกษา, พ.ศ. ๒๕๐๕.

จารกรรมและสงคราม ส่วนเด็กวัยรุ่นหญิงสนใจภาพยนตร์วิทยาศาสตร์กว่าหนังกึ่งตลก

๒.๒ สาขาที่สนใจในภาพยนตร์แต่ละประเภทนั้น เนื่องมาจากเป็นหัวข้อที่ดีและควรมี
สนุก เพลิดเพลิน เป็นส่วนมาก

๓. ภาพยนตร์โทรทัศน์มีอิทธิพลต่อเด็กวัยรุ่น ทั้งในแง่ดีและแง่เสีย

ในแง่ดีก็คือ

๑) ช่วยในการสั่งสอน ทำให้วัยรุ่นทั้งชายและหญิงได้มีเรื่องสนทนาถึงเพื่อนได้ และทำให้
เด็กวัยรุ่นชายได้ทราบถึงวิธีการปฏิบัติตนกับเพื่อนต่างเพศ

๒) ช่วยให้ความรู้เกี่ยวกับดาราค่าแรงชีวิต และวัฒนธรรมของต่างชาติ

๓) ช่วยในการศึกษาเล่าเรียนของเด็กวัยรุ่นชายหญิงในวิชาต่าง ๆ เช่นภาษาอังกฤษ
วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา และภาษาไทยด้วย

๔) ช่วยในการเลือกอาชีพที่เหมาะสม และช่วยให้รู้จักการค้นคว้าหาความรู้ และมีความ
ทะเยอทะยานในการทำงาน

๕) เป็นการประหยัดเงินในการเที่ยวนอกบ้าน และเป็นการพักผ่อนหย่อนใจที่ดีกว่าการ
พักผ่อนหย่อนใจอย่างอื่น

ในแง่เสียก็คือ

๑) ทำให้เด็กเป็นหนุ่มเป็นสาวเร็ว อยากรจะมีคู่อีกบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กชาย

๒) ทำให้เด็กวัยรุ่นชายชอบเลียนแบบตามพระเอก และชอบตามเซ็กซี่ในภาพยนตร์

๓) ทำให้เด็กชอบพกอาวุธและเล่นกันด้วยอาวุธแปลก ๆ โดยเฉพาะเด็กชาย

๔) การใช้คำพูดคำแบบในบทพากย์ของภาพยนตร์จะทำให้เด็กใช้คำพูดที่เป็นศัพท์ใหม่ ๆ

แปลก ๆ ได้

๕) ภาพยนตร์โทรทัศน์มีผลต่อจิตใจเด็ก ทำให้เด็กเห็นว่าการชกต่อยต่อกันเป็นเรื่อง

ธรรมดาสามัญ

๖) ภาพยนตร์ที่ลวดลายตื่นเต้นเกินไปทำให้เด็กตื่นเต้น และมีผลทำให้หมกมุ่นไม่หลับ ทำให้
เสียสุขภาพ แต่เด็กจำนวนน้อยเห็นว่าจะทำให้เสียผลต่อการเรียน

Dr. W.S. Charter ได้สำรวจในสหรัฐอเมริกา ได้สำรวจว่าภาพยนตร์ให้ผลและให้
โทษแก่สังคมเพียงใด โดยสอบถามพวกอาสาสมัครทั้งที่เป็นเด็กและผู้ใหญ่ว่า การกระทำผิดของเขานั้น

สืบเนื่องมาจากอะไร ปรากฏว่าการศึกษากรชาย ๓๖๕ คนนั้น ๘๘ % แจ้งว่า ภาพยนตร์ทำให้เขาอยาก
ดูเป็น ๘๘ % แจ้งว่าภาพยนตร์อันไม่บริสุทธิ์คือการหาเงินแบบทุจริตง่ายที่ จึงอาจกล่าวได้ว่าภาพยนตร์
มีส่วนในการส่งเสริมให้คนกระทำผิดมากขึ้น ภาพยนตร์มีอิทธิพลต่อการศึกษากรหญิงอย่างไร ปรากฏว่า
๘๘ % ของการศึกษากรหญิงจำนวน ๒๒๒ คน แจ้งว่าต้องการไปเที่ยวสถานเริงรมย์ที่เกิดความสนุกสนาน
อย่างโลดโผน เพราะบางเอกในภาพยนตร์ไปเที่ยวแคงงานกอย่างนั้น ๓๘ % แจ้งว่าเขาไม่ต้องการ
ไปโรงเรียน เพราะเขาต้องการมีชีวิตที่สบาย โอ้อ่า ไม่คงทำอะไรอย่างชีวิตในภาพยนตร์^{๑๐}

Dr. Edgar Dale (Moley "ARE WE MOVIES MADE?" แปลและเรียบเรียงโดย
สง่า สันนิสิต เรื่องเดียวกัน หน้า ๘๗) ได้แสดงผลการสำรวจไว้ในหนังสือชื่อ Children's
Attendance at Motion Picture พิมพ์ในปี ค.ศ. ๑๙๓๕ วิธีการสำรวจทำ ๒ วิธีคือ ๑. ส่ง
คำถามไปยังเด็ก ๘๘,๐๐๐ คน ในท้องถิ่นที่ต่างกันของรัฐโอไฮโอ และโอไอวา ๒. ผู้สำรวจได้เฝ้า
สังเกตที่ข้างห้องชาวยุติของโรงภาพยนตร์เมืองโคลัมบัส ในรัฐโอไฮโอ ว่ามีเด็กเข้าดูภาพยนตร์มาก
น้อยเพียงไร

สรุปผลของการสำรวจ ปรากฏว่าเด็กเข้าชมภาพยนตร์ อายุ ๒ ขวบแล้ว ๒.๔ % อายุ
๗ - ๑๓ ปี เด็กเข้าชมภาพยนตร์ ๘ % อายุ ๑๔ - ๒๐ ปี เข้าชมภาพยนตร์ปีละครั้ง ๘๓ %

May and Shutteworth (Moley เรื่องเดียวกัน หน้า ๘๘ - ๑๐๐) ศาสตราจารย์
แห่งมหาวิทยาลัยเมด แสดงผลการที่จะพิจารณาเรื่องภาพยนตร์ที่มีอิทธิพลต่อเด็กไว้ในหนังสือ The
Social Conduct and Attitudes of Movies Fans พิมพ์ปี ๑๙๓๓ โดยเลือกเด็ก ๓,๐๐๐ คน
กักเอามา ๑๐ % เฉพาะเด็กที่แจ้งว่าดูภาพยนตร์บ่อยอีก ๑๐ % เป็นพวกที่ดูภาพยนตร์บ่อยครั้งรวม
๑,๘๐๐ คน ผลการพิจารณาส่วนใหญ่ไม่แสดงผลเสียของภาพยนตร์ แต่ผู้สำรวจก็ตั้งข้อสังเกตภาพยนตร์
ไว้ว่า เด็กที่มีอายุนักดูภาพยนตร์มากกว่าเด็กที่ดูระ เกทหลังควบคุมตัว เองได้ดีกว่า กัดสนใจได้ดีกว่า
เด็กน้อย ส่วนเรื่องความซื่อตรง การรับฟังคำแนะนำและความรู้ในทางศีลธรรม เด็กนักดูภาพยนตร์

^{๑๐} กองเผยแพร่การศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ, อิทธิพลของภาพยนตร์ต่อเยาวชน, การ
ประชุมเรื่องอิทธิพลของภาพยนตร์ต่อเยาวชน โดย สมพร เทพสิทธิ์า ๒๕๐๕, หน้า ๘๗ - ๘๘.

^{๑๑} ดูแหล่งอื่นแล้ว, หน้า ๘๗

มักจะถูกภาพยนตร์ เพราะชอบหรือไม่ทำอะไรจะทำ ส่วนเด็กที่คุ้นเคย เพราะไม่ชอบและมีสิ่งอื่นทำให้ไม่ว่าง
เด็กนักกีฬาเขนควรมักจะมีการมอดต่างรักไกรและ เป็นนักฝัน ยิ่งกว่าจะเผชิญความเป็จริงของสถานการณ์^{๑๖}

การศึกษาค้นคว้าของ Professor Charles J. Peters^{๑๓} แห่งวิทยาลัยการศึกษาของ
มหาวิทยาลัยเพนซิลวาเนีย ซึ่งแสดงผลไว้ในหนังสือชื่อ Motion Pictures and Standards of
Morality พิมพ์ในปี ค.ศ. ๑๙๓๓ เป็นการตั้งแนวสำรวจว่า ความประพฤติกของบุคคลในห้อง เรื่อง
ภาพยนตร์อยู่เหนือหรือต่ำกว่ามาตรฐานทางศีลธรรมอันดี

วิธีการสำรวจได้ทำโดยการสอบถามจากบุคคล ๑๔๗ คน ซึ่งเป็นนักศึกษาและเจ้าหน้าที่ใน
มหาวิทยาลัย หญิงสาวที่นับถือในความประพฤติ เด็กชายและ เด็กหญิงที่ทำงานในโรงงาน คำถามได้
ทั้งสิ้น ๔ ข้อ เหมียบจากตัวอย่างความประพฤติของบุคคลในห้อง เรื่องภาพยนตร์คือ (๑) การแสดงบค
รักอย่างผิดศีลของหญิง (๒) การจูบ และการกอดรัด (๓) การแสดงออกในทางการปกครองแบบ
ประชาธิปไตย (๔) การที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อบุตรในภาพยนตร์ เหล่านี้ผู้ตอบมีความเห็นว่ามาตรฐานของ
ความประพฤติในภาพยนตร์ สูงหรือต่ำกว่ามาตรฐานทางศีลธรรมอันดี ข้อสรุปผลการสำรวจปรากฏว่า

- ๑. คำถามข้อแรกนี้ กลุ่มบุคคล ๑๔๗ คน ว่าไม่อยู่ในมาตรฐานศีลธรรมอันดีที่จะยอมรับได้
- ๒. คำถามข้อสองนี้ว่า เกือบจะยอมรับได้
- ๓. คำถามข้อสามนี้ว่า ในภาพยนตร์แสดงในทางประชาธิปไตยดีกว่าในทางปฏิบัติที่เป็นอยู่
- ๔. คำถามข้อสี่นี้ว่า ในภาพยนตร์ก็เกินกว่าที่เป็นอยู่มาก

การสำรวจของ Holaday and Stoddard จากหนังสือชื่อ Getting Ideas from
the Movies พิมพ์ในปี ค.ศ. ๑๙๓๓ Perry W. Holaday and Dr. George D. Stoddard
ผู้แต่งได้สำรวจในเรื่องว่าเด็กจะจำเรื่องภาพยนตร์ใค่อบางไร คือ (๑) ความจำของเด็กต่อเรื่อง
ภาพยนตร์ และรายละเอียดต่าง ๆ (๒) ความจำนั้นได้เปลี่ยนแปลงไปมากน้อยเพียงใด ทั้งในด้าน
จำนวนและบทบาทที่เคยจำได้ หลังจากเวลาผ่านไป ทั้งนี้ได้สำรวจเด็กมัธยม ๓,๐๐๐ คน และผู้ใหญ่
๒,๐๐๐ คน ปรากฏผลการสำรวจว่าเด็กที่จำเรื่องภาพยนตร์เก่ง เป็นพวกที่มีภาวะทางจิตดี และโอบ

^{๑๖} ดูหนังสือชื่อ ...
ดูหนังสือชื่อ, หน้า ๘๘ - ๑๐๐.

^{๑๓} ดูหนังสือชื่อ ...
ดูหนังสือชื่อ, หน้า ๘๖ - ๘๗.

ทั่วไปเป็นผู้ที่เรียบง่าย กับปรากฏว่าเด็กจำเก่งกว่าผู้ใหญ่ในเรื่องภาพยนตร์ ทั้งนี้ผู้สำรวจเห็นว่าภาพยนตร์ให้ความจริงน้อยและอาจทำให้เด็กเข้าใจว่าเป็นความจริงส่วนใหญ่ก็ได้

ประเทศเยอรมัน ได้มีการวิจัยเกี่ยวกับผลของภาพยนตร์ที่มีต่อเด็กอายุ ๓ - ๘ ปี (เกนกุส กรีนลิ่ง "ภาพยนตร์กับเด็ก" เรื่องเดียวกันหน้า ๘) การวิจัยนี้ทำติดต่อกันมา ๑๐ ปี รัฐบาลเยอรมันได้ทุนอุดหนุนโครงการวิจัยครั้งนี้ด้วย รัฐบาลสนับสนุนให้มีรายการพิเศษสำหรับเด็ก เป็นประจำ จัดให้นักจิตวิทยาสำหรับเด็ก ประจำอยู่ที่ค้ำข้างภาพยนตร์ของรัฐบาลควบคุมดูแลอยู่ด้วย ผลการค้นคว้าปรากฏว่าเด็ก ๆ จะจดจำภาพขาวอินเดียนถูกยิงล้มลงราวกับใบไม้ร่วงใน ภาพยนตร์โดยไม่รู้สึกไม่สบายใจ ผลของการค้นคว้าที่น่าสนใจอีกอย่างหนึ่งก็คือ ภาพยนตร์การ์ตูนและ หนังสือนิทาน หลายเรื่องแทนที่จะให้ความสนุกสนานแก่เด็ก กลับทำให้เด็กเกิดความหวาดและตกใจมาก ต่อมาก ซึ่งตรงข้ามกับความเชื่อของคนโดยทั่วไป เด็กบางคนดูภาพยนตร์เรื่องเทพเจ้าแล้วร้องไห้ และ พยายามปลิดตัวลงไปที่ตั้งภาพยนตร์ยังไม่จบเรื่อง เด็กบางคนรู้สึกคลื่นไส้แบบ พ่อแม่บางคนก็บอกว่า หลังจากดูภาพยนตร์แล้ว ลูกของเขาสีขาวระดกที่นอนและปัสสาวะ ถึงกระนั้นเด็กเขาก็ไม่บอกว่าสนุก และ ในขั้นแรกก็ปากแข็งไม่ยอมรับว่ากลัว เด็ก ๆ ที่ดูภาพยนตร์รู้สึกอ่อนแอหรือใจมาก เมื่อเห็นสัตว์ เล็ก ๆ หรือเด็กพลัดพ่อแม่ เด็กบางคนจะตกใจและร้องไห้พลางถามว่าสัตว์หรือเด็กที่หายไปนั้นจะกลับ มาหาพ่อแม่อีกไหม สิ่งสำคัญอีกสิ่งหนึ่งก็คือภาพประทับใจจากภาพยนตร์ซึ่ง เด็กนำมาวาดในห้อง เวิร์นจะ ช่วยให้เราเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของเด็ก เหล่านี้ไว้ได้ดียิ่งขึ้น

ประเทศอังกฤษ ได้มีการสำรวจเกี่ยวกับเด็กและภาพยนตร์ คือวิทยานิพนธ์ของนางสาว โด - แอนสตัน วิทยานิพนธ์ของนางบาร์บารา (P. Bauchard "ภาพยนตร์สำหรับเด็ก" แปล และเรียบเรียงโดย แม่มมาส จวลิต ฐะปะนีย์ นทรทรัพย์ เรื่องเดียวกันหน้า ๑๐๘) สำรวจจากเด็ก ๑๔,๕๐๐ คน ปรากฏว่าเด็กวัย ๘ - ๑๒ ปี ดูภาพยนตร์สัปดาห์ละครั้ง จำนวนมากที่สุดเด็กอายุ ๓ - ๘ ปี ดูเป็นครั้งคราวจำนวนมากที่สุด

ประเภทของภาพยนตร์ที่เด็กชอบปรากฏว่า เด็กชายอายุ ๑๐ - ๑๑ ปี ชอบภาพยนตร์

๑๔
ดูแหล่งที่แล้ว, หน้า ๑๐๐.
๑๕
ดูแหล่งที่แล้ว, หน้า ๘.

ควรวบจนจำนวนมากที่สุด อายุ ๑๒ - ๑๓ ปี และ ๑๔ - ๑๕ ปี ขอบภาพยนตร์สำรวจและบรรยายจำนวนมากที่สุด

เด็กหญิงอายุ ๑๐ - ๑๑ ปี ขอบภาพยนตร์สำรวจฉบับจำนวนมากที่สุด เด็กหญิงอายุ ๑๒ - ๑๕ ปี ขอบภาพยนตร์เพลงและดนตรีจำนวนมากที่สุด ข้อสังเกตของนางมารีบารากอว่า เด็กชอบชีวิตที่สบาย ยิ่งเด็กบางคนยิ่งชอบภาพยนตร์ที่แสดงความรัก ความมั่นคง เด็กชอบพระเอกวีรบุรุษ หรือเป็นผู้ที่มีวิชาชีพ เด็ก ๆ ถือว่า การแต่งงานคือยศสืบเนื่องมาจากความรักใคร่ หรือเคารพสัมพันธ์กันและกัน แต่เด็กส่วนมากไม่เห็นว่าการแต่งงานจำเป็นนักโดยทั่ว ๆ ไป เด็กวัยรุ่นกลัว เรื่องที่น่าหวาดเสียว แต่จดจำรายละเอียดของจุดเร้าใจสูงที่สุดของเรื่องได้ดีกว่าเรื่องทั้งเรื่อง เด็กชายมักจะนึกเพียบคนเองกับพระเอกในเรื่องผจญภัย แต่ส่วนมากมักจำแต่ในคำนักแสดงความเอื้อเฟื้อต่อแม่ ส่วนเด็กหญิงจะถกอยู่ในกิตติผลของบทรักของ เรื่องบางเรื่องจะหวาดกลัวอย่างนางเอกในภาพยนตร์

ในประเทศไทย โค้ดการสำรวจสอบถามเพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับความคิดเห็นของเด็ก เนื่องจากการดูภาพยนตร์ เรื่องนี้ ๆ ใด ๆ ไรก็ตาม สถานีเลโอนาคอ คาวินตี ได้จัดให้มีการสอบถามเด็กอายุต่าง ๆ กัน เด็ก ๒๒๘ คน ได้รับคำถามเกี่ยวกับภาพยนตร์ประเภทต่าง ๆ และให้แจ้งภาพยนตร์ ๓ ชนิดที่ชมชอบมาก

เมื่อยาวี เคารพหุคุณผลของการสอบถาม จะเห็นได้ว่าเมื่อเด็กอายุสูงขึ้นการเลือกของเขาเปลี่ยนแปลงไป โดยทั่วไปภาพยนตร์การผจญภัยในแถบตะวันตก และเรื่องตลกของโกลด์โคเป็นที่ยอมรับ เด็กทุกวัย แม้ว่าเด็กอายุ ๑๑ ขวบ ถึงร้อยละ ๓๐ จะชอบเรื่องนี้ เด็กอายุ ๑๕ ไม่สนใจนัก เด็กที่เลือกฉายโกลด์โคเป็นผู้นิยมอายุ ๑๐ ปี ถึงร้อยละ ๓๓ เด็กอายุ ๑๒ ร้อยละ ๓๓.๗ เด็กอายุ ๑๓ ร้อยละ ๓๔.๓ อายุ ๑๔ ร้อยละ ๓๖.๔ เด็กอายุ ๑๕ ร้อยละ ๒๒ เด็กอายุ ๑๖ ร้อยละ ๑๗.๖ ภาพยนตร์การผจญภัยในแถบตะวันตกเป็นที่ชอบของเด็กอายุ ๑๑ ขวบ ร้อยละ ๓๑ เด็กอายุ ๑๒ ร้อยละ ๔๐ เด็กอายุ ๑๓ ร้อยละ ๒๗ เด็กอายุ ๑๔ ร้อยละ ๒๒ อายุ ๑๕ ร้อยละ ๑๔

ในทางตรงกันข้าม ภาพยนตร์ "ชีวิตแสนสบาย" และเรื่องรักนี้ เด็กอายุ ๑๑ เกือบจะไม่สนใจเลย เด็กอายุ ๑๖ ร้อยละ ๖ ขอบภาพยนตร์ "แสนสบาย" และร้อยละ ๑๗.๖ ชอบเรื่องรัก แสดงให้เห็นว่าเด็กเริ่มชอบเรื่องประเภทนี้เมื่ออายุย่างเข้า ๑๕

๑๖ ดูแหล่งที่แล้ว, หน้า ๑๐๘.
๑๗ ดูแหล่งที่แล้ว, หน้า ๑๐๗ - ๑๐๘.

